

DRANOETER VZW,
appellante,

tegen

BELGISCHE STAAT / FEDERALE OVERHEIDSDIENST FINANCIËN,

wijst het hof het volgend arrest:

(...)

2. De relevante feiten en de voorafgaande procedure

De appellante is een vereniging zonder winst oogmerk (vzw). In artikel 3 van haar statuten staat haar maatschappelijk doel als volgt omschreven:

De vereniging heeft tot doel de bevordering van het socio-culturele leven, in de eerste plaats in de eigen streek, maar ook daarbuiten, door middel van het inrichten van concerten, lezingen, stages, het maken en verspreiden van muziek.

Zij mag eveneens alle activiteiten ondernemen die dit doel kunnen bevorderen. Zij kan in die zin ook, doch slechts op bijkomstige wijze, handelsdaden stellen, enkel voor zover de opbrengst hiervan besteed wordt aan het doel waarvoor zij werd opgericht.

De appellante organiseert jaarlijks twee festivals, namelijk in april "Festival aan Zee" en in augustus "Festival Dranouter". Het 'Festival Dranouter' vindt plaats in Dranouter (Heuvelland) en bestaat al sinds 1975. Het is sinds haar oprichting in 1981 dat de appellante er de organisator van is. Al sinds meerdere jaren gaat het om een driedaags festival.

Het "Festival aan Zee" vindt plaats op het strand en de zeedijk van De Panne. Het wordt sinds 2005 door de appellante georganiseerd en duurt twee dagen. De dag voordien organiseert de appellante op dezelfde locatie, in samenwerking met serviceclubs Lions ook 'Lions BAD belevingsfestival' voor mensen met een beperking.

De appellante heeft voor zowel het aanslagjaar 2018 (inkomstenjaar 2017) als het aanslagjaar 2019 (inkomstenjaar 2019) tijdig een aangifte ingediend in de rechtspersonenbelasting.

Op 25 november 2019 liet de taxatiedienst van de geïntimeerde weten dat hij een controle inzake directe belastingen en btw zou uitvoeren op 7 februari 2020.

Op 5 november 2020 verstuurde de taxatiedienst per aangetekende zending een bericht van wijziging van de aangifte aan de appellante voor de aanslagjaren 2018 en 2019. De taxatiedienst liet weten dat en om welke reden hij van oordeel was dat de appellante moest onderworpen worden aan de vennootschapsbelasting in plaats van aan de rechtspersonenbelasting. Zoals de geïntimeerde ze samenvat, steunde de taxatiedienst zich daarvoor op de volgende vaststellingen:

Het maatschappelijk doel en de activiteit van de vereniging werd in overweging genomen;

De vzw houdt zich bezig met een exploitatie van een onderneming;

De vzw houdt zich bezig met verrichtingen van winstgevende aard, is gericht op het produceren of verhandelen van goederen en/of het verlenen van diensten;

De vzw oefent geen activiteit uit waardoor ze onvoorwaardelijk uit de vennootschapsbelasting is uitgesloten;

De vzw oefent geen activiteit uit in een bevoorrecht gebied zoals is opgesomd in artikel 181 WIB 1992;

De vzw oefent geen toegelaten bezigheid uit conform artikel 182, 1° en 2° WIB 1992; zoals een alleenstaande of uitzonderlijke verrichting, of het beleggen van fondsen ingezameld in het kader van de statutaire opdracht;

Evenmin oefent de vzw verrichtingen uit die slechts bijkomstig op nijverheids-, handels- of landbouwverrichtingen betrekking hebben, of verrichtingen die niet volgens nijverheids- of handelsmethodes worden uitgevoerd;

De hoofdactiviteit van de vereniging valt samen met haar enige werkelijke activiteit, namelijk het organiseren van een festival - een winstgevende bezigheid.;

Een aantal initiatieven behoren eigenlijk tot de werkingssfeer van de vzw Muziekcentrum Dranouter;

Andere initiatieven hebben de ondertoon deel uit te maken van de organisatie van het festival zelf;

Ook de ecologische initiatieven horen nu eenmaal bij de organisatie van het festival en zijn geen doel op zich;

De vzw werkt met een economisch doel;

Het organiseren van het muziekfestival neemt ongeveer een volledig jaar in beslag en gebeurt op zeer professionele wijze;

De vzw heeft een handelswijze die niets verschilt van die welke zou zijn ontplooid door een commerciële vennootschap. De vzw realiseert aanzienlijke winsten door de commerciële uitbating van het festival en de hoge inkomtprijzen;

De belastbare basis voor het aanslagjaar 2018, boekjaar 2017, werd bepaald op 256.765,90 euro, te onderwerpen aan het gewoon tarief:

- Aangroei van de reserves: 208.920,21 euro
- Verworpen uitgaven: 47.845,69 euro (auto, representatie, giften, geschenken en maaltijd cheques)

De belastbare basis voor het aanslagjaar 2019, boekjaar 2018, werd bepaald op 236.388,42 euro, te onderwerpen aan het gewoon tarief:

Aangroei van de reserve: 195.969,64 euro

Verworpen uitgaven: 40.418,78 euro (auto, representatie, giften en maaltijdcheques) Er werd door de administratie afgezien van de toepassing van een belastingverhoging.

De appellante liet op 8 december 2020 weten niet akkoord te gaan met de voorgestelde wijzigingen. Er waren opmerkingen met betrekking tot de procedure, het principe van belastbaarheid in de vennootschapsbelasting en de belastbare grondslag.

Op 12 december 2020 liet de taxatiedienst per aangetekende zending zijn kennisgeving van beslissing tot taxatie kennen, waarin hij op gemotiveerde wijze liet weten op zijn eerder standpunt te zullen blijven en dus geen rekening te houden met de opmerkingen van de appellante.

In diezelfde zin werden op naam van de appellante de volgende aanslagen in de vennootschapsbelasting gevestigd:

- aanslagjaar 2018: kohierartikel 804.406.907, uitvoerbaar verklaard op 22 december 2020 voor een te betalen bedrag van 89.238,41 euro; het aanslagbiljet werd op 23 december 2020 verstuurd;
- aanslagjaar 2019: kohierartikel 810.001.267, uitvoerbaar verklaard op 21 januari 2021 voor een te betalen bedrag van 74.643,54 euro; het aanslagbiljet werd verstuurd op 22 januari 2021.

Op 18 juni 2021 diende de appellante tegen de beide bestreden aanslagen een bezwaarschrift in.

In zijn beslissing van 29 maart 2022 wees de geïntimeerde het bezwaar af.

Met een verzoekschrift van 23 juni 2022 stelde de appellante haar vordering in voor de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge.

In het vonnis van 15 april 2024 heeft de tiende kamer van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge als volgt uitspraak gedaan:

Verklaart de eis toelaatbaar doch ongegrond.

Veroordeelt eiseres tot de gedingkosten, aan haar zijde niet te begroten aangezien ze haar ten laste blijven, en aan de zijde van verweerder begroot op 00,00 EUR.

Het is tegen dat vonnis dat de appellante hoger beroep heeft ingesteld.

(...)

4.2. Ten gronde: over de vraag of de appellante voor de betrokken aanslagjaren onderworpen is aan de vennootschapsbelasting dan wel de rechtspersonenbelasting

De toepasselijke wetsbepalingen zijn de volgende:

Art. 179 WIB92

Aan de vennootschapsbelasting zijn de binnenlandse vennootschappen onderworpen en de organismen voor de financiering van pensioenen bedoeld in artikel 8 van de wet van 27 oktober 2006 betreffende het toezicht op de instellingen voor bedespensioenvoorziening.

Art. 2, §1, 5°, a) WIB92:

§ 1. Voor de toepassing van dit Wetboek, van de bijzondere wetsbepalingen op het stuk van de inkomstenbelastingen en van de tot uitvoering ervan genomen besluiten hebben de volgende termen de betekenis die is bepaald in dit artikel.

[•••]

5° Vennootschappen

Er wordt verstaan onder:

a) vennootschap: enigerlei vennootschap, vereniging, inrichting of instelling die, regelmatig is opgericht, rechtspersoonlijkheid bezit en een onderneming exploiteert of zich bezighoudt met verrichtingen van winstaevende aard.

[•••]

Art. 183 WIB92

Onder voorbehoud van de in deze titel omschreven afwijkingen zijn, wat hun aard betreft, de inkomsten die onderworpen zijn aan de vennootschapsbelasting of daarvan vrijgesteld zijn, dezelfde als die welke inzake personenbelasting worden beoogd; het bedrag ervan wordt vastgesteld volgens de regels die van toepassing zijn op winst.

Art. 23, §1, 1° WIB92

§ 1. Beroepsinkomsten zijn inkomsten die rechtstreeks of onrechtstreeks voortkomen uit werkzaamheden van alle aard en de daarmee gelijkgestelde inkomsten, met name:

1° winst;

[...].

Art. 24, 1° WIB92:

Winst bestaat uit inkomsten van alle nijverheids-, handels- of landbouwondernemingen die voortkomen:

1° uit alle verrichtingen gedaan door de inrichtingen van die ondernemingen of door toedoen daarvan;

In toepassing van artikel 220, 3° WIB 1992 zijn de rechtspersonen die in België hun maatschappelijke zetel, hun voornaamste inrichting of hun zetel van bestuur of beheer hebben en geen onderneming exploiteren of zich niet met verrichtingen van winstgevende aard bezighouden, of ingevolge artikel 181 en 182, niet aan de vennootschap zijn onderworpen, onderworpen aan de rechtspersonenbelasting.

Art. 220, 3° WIB92:

Aan de rechtspersonenbelasting zijn onderworpen:

[...]

3° de rechtspersonen die in België hun maatschappelijke zetel, hun voornaamste inrichting of hun zetel van bestuur of beheer hebben en geen onderneming exploiteren of zich niet met verrichtingen van winstgevende aard bezighouden, of ingevolge artikel 181 en 182, niet aan de vennootschapsbelasting zijn onderworpen.

Art. 182 WIB92:

Voor verenigingen zonder winstoogmerk en andere rechtspersonen die geen winstoogmerk nastreven worden niet als verrichtingen van winstgevende aard aangemerkt:

1° alleenstaande of uitzonderlijke verrichtingen;

2° verrichtingen die bestaan in het beleggen van fondsen ingezameld in het kader van de statutaire opdracht;

3° verrichtingen die bestaan in een bedrijvigheid die slechts bijkomstig op nijverheids-, handels- of landbouwverrichtingen betrekking heeft of niet volgens nijverheids- of handelsmethoden wordt uitgevoerd.

De appellante heeft aangiften in de personenbelasting ingediend, maar de geïntimeerde roept in dat zij aan de vennootschapsbelasting onderworpen is.

Het uitgangspunt is, volgens artikel 220, 3° WIB92, dat, wil de appellante (die een rechtspersoon is met zetel in België) niet aan de vennootschapsbelasting onderworpen worden,

- geen onderneming mag exploiteren;
- zich niet met verrichtingen van winstgevende aard mag bezighouden of
- door de toepassing van artikel 181 of 182 WIB92 van de vennootschapsbelasting uitgesloten zijn.

Het Wetboek van de inkomstenbelastingen bevat geen definitie van het begrip 'onderneming'. Dat brengt mee dat het woord in zijn gebruikelijke betekening moet worden uitgelegd.

De regel uit artikel 220, 3° WIB92 dat de rechtspersonenbelasting niet toepasselijk is op verenigingen die zich met verrichtingen van winstgevende aard bezighouden, sluit aan bij artikel 2, 5°, a) WIB92, vermits daar een vereniging die zich met verrichtingen van winstgevende aard bezighoudt, een 'vennootschap' wordt genoemd.

De onderwerping aan de rechtspersonenbelasting van rechtspersonen die op grond van artikel 182 van de vennootschapsbelasting zijn uitgesloten, is het sluitstuk: het is het een of het ander. Om die reden, gelet op de inhoud van artikel 182 WIB92 en het feit dat ze specifiek de situaties van verenigingen zonder winstoogmerk regelt, is het hier cruciaal na te gaan:

- of de activiteiten die volgens de geïntimeerde 'winst' opleveren ('van winstgevende aard' zijn), al dan niet vallen onder het begrip 'alleenstaande of uitzonderlijke verrichtingen'; als het om 'alleenstaande of uitzonderlijke verrichtingen' gaat, belet het feit dat een vzw die verrichtingen van winstgevende aard doet, niet dat ze aan de rechtspersonenbelasting onderworpen wordt (blijft);

- of die 'activiteiten van winstgevende aard' al dan niet 'bestaan in een bedrijvigheid die slechts bijkomstig op handelsverrichtingen betrekking heeft of niet volgens handelsmethoden wordt gevoerd'; bestaan de 'activiteiten van winstgevende aard' in een bedrijvigheid die (1st' mogelijkheid) slechts bijkomstig op handelsverrichtingen betrekking heeft of die (2de mogelijkheid) niet volgens handelsmethoden wordt gevoerd, dan belet het feit dat een vzw die verrichtingen van winstgevende aard doet, niet dat ze aan de rechtspersonenbelasting onderworpen wordt (blijft).

Dat er in dit geval geen onderwerping is aan de rechtspersonenbelasting vloeit voort uit het feit dat de wet zelf (art. 182 WIB92) in dat geval stelt dat het geen 'verrichtingen van winstgevende aard zijn'.

Toepassing in het concrete geval

Het is onmiskenbaar dat de appellante jaarlijks twee muziekfestivals organiseert. Een eerste festival in april dat twee dagen duurt en een tweede festival in augustus dat drie dagen duurt. Het is ook onmiskenbaar dat het inrichten van muziekfestivals al enkele tientallen jaren een handelsactiviteit kan uitmaken. Het is bekend dat het fenomeen 'muziekfestival' zijn oorsprong vindt in lokale volksevenementen die tot doel hadden om volk bijeen te brengen waarbij het sociaal contact centraal stond en de inrichters vrijwilligers waren (in de zin dat het voor niemand een betaalde job was). Waar het genereren van (financiële) opbrengsten ook in de beginjaren al kan aanwezig zijn geweest, was dat er slechts op gericht om de organiserende instantie toe te laten de lokale werking gemakkelijker te maken (lokaalinrichting, kampuitrusting, enz. te bekostigen voor bijv. een jeugdbeweging, enz.). In vele gevallen zal het slechts de bedoeling zijn geweest om uit de kosten te geraken en moest een positief saldo slechts dienen om voor de vrijwilligers gratis drank en eventueel eten mogelijk te maken; in het beste geval was wat overschoot bedoeld om het evenement het volgende jaar opnieuw te kunnen opstarten. In de loop der jaren zijn enkele van die jaarlijkse muziekfestivals uitgegroeid tot megamanifestaties: ze trekken per dag meerdere tienduizenden bezoekers; ze duren meerdere dagen na elkaar; ze worden georganiseerd op terreinen van meerdere hectares; er wordt (tegelijk) opgetreden op meerdere podia; om de afstand tussen de podia en de verste standplaatsen voor bezoekers te compenseren, worden

grote luidsprekers en grote beeldschermen geplaatst waar klank en beeld van wat op het podium wordt gebracht te horen en te zien is; er zijn parkings, campings, toiletten, douches, drank- en eetstanden verspreid over het terrein; de campings zijn al open op minstens een dag voorafgaand aan de muzikoptredens; er zijn standen voor merchandising met betrekking tot het festival en eventuele artiesten; enz. De logistieke organisatie van die muziekfestivals vergt het gebruik van erg veel professioneel geluids- en beeldmateriaal, rollend materiaal, terreininfrastructuur, het inzetten op enkele dagen tijd van heel veel mensen (tijdelijk personeel (al dan niet vrijwilligers) naast vast personeel), voorzieningen voor elektriciteit, verlichting, watertoevoer, waterafvoer, vuilnisbeheer, bewegwijzering, beveiliging, elektronische betaling (voor ticketing, verkoop van drank en eten, maar ook van merchandising enz.), enz. Een dergelijke organisatie veronderstelt het afsluiten van allerlei, diverse overeenkomsten (met de betrokken overheden inzake vergunningen, veiligheid,

politieel toezicht, enz.; met de artiesten; met SABAM; met verhuurbedrijven; met afvalbeheerders; met tijdelijk personeel, al dan niet via organisaties die vrijwilligers inzetten; met nutsbedrijven; met reclamebedrijven; met tv- en radioproducenten; met nutsmaatschappijen; met betaalverrichtingsinstanties; met verzekeringsmaatschappijen; enz. Er wordt publiciteit gevoerd op alle actuele kanalen, waaronder de zgn. 'sociale media'. Het is tegen die achtergrond (arbeidsintensieve, kapitaalintensieve en risico-insluitende activiteiten) dat het organiseren van muziekfestivals een echte 'business' is geworden, waarmee echte handelondernemingen zich permanent bezighouden. Het gaat om ondernemingen die erop uit zijn om winst te maken, en wel met die bedoeling dat hun aandeelhouders (die in het bedrijf investeerden) er een opbrengst uit kunnen halen. Het is dan ook onbetwistbaar dat het organiseren van grote muziekfestivals een 'businessmodel' is en als zodanig een activiteit uitmaakt die 'winst' kan opleveren. Dat het resultaat van de inrichting van een muziekfestival niet elk jaar even succesvol is en zelfs een (netto) verlies kan opleveren, belet niet dat het in essentie om een winstgevend activiteit gaat die door ondernemingen wordt gevoerd. In het algemeen zijn handelondernemingen niet zeker van winst en brengt het feit dat zij een of meerdere jaren verlies lijden nog niet mee dat hun activiteiten niet meer 'van winstgevende aard' zijn.

De geïntimeerde stelt met reden (en de appellante ontkent dat in wezen niet) dat de twee muziekfestivals die de appellante jaarlijks organiseert, gevoerd worden volgens de handelsmethoden die eigen zijn geworden voor de hoger beschreven 'grote muziekfestivals'. De geïntimeerde geeft in zijn syntheseconclusies het volgende overzicht van feitelijke gegevens, waarvan het hof vaststelt dat het met stukken is ondersteund en door de appellante niet wordt weerlegd.

[begin citaat uit de syntheseconclusie van de geïntimeerde]

De vzw organiseert het driedaags muziekfestival 'Festival Dranouter'. Het vindt jaarlijks picots tijdens het eerste volledige weekend van augustus en biedt een 'gevarieerde line-up met internationale en Belgische acts'. In 2018 vond reeds de 44e editie van het festival plaats.

De headliners in 2017 waren Gregory Porter, Doe Maar, Warhaus, Daniel Norgren, Bazart, Het Zesde Metaal, Brihang, Dolfijntjes en Raymond van het Groenewoud (zie STUK 1.6 P. 1).

De optredens vonden plaats op 6 podia (zie STUK 1.6 p.20).

Maar liefst 45.000 festivalgangers bezochten het festival in 2017 (zie STUK 1.10 p.03).

De headliners in 2018 waren Passenger, Selah Sue, Gogol Bordello, Jake Bugg, Goran Bregovic, Intergalactic Lovers, Angèle, Willem Vermandere, 't Hof van commerce, Brihang en Milow. Voor deze 44ste editie kon Dranouter Festival op 51.000 bezoekers rekenen en was het festival op zaterdag volledig uitverkocht (zie STUK 1.12 p. 03).

De prijs van een ticket varieert van 70,00 euro voor een dagticket, 100,00 euro voor een 2-daagsticket tot 120,00 euro voor een weekendticket in voorverkoop. Bovenop de prijs in voorverkoop worden er nog afzonderlijke kosten aangerekend voor het reservatiesysteem, zijnde 'reservatiekosten', en kosten voor het betalingsverkeer, zijnde 'transactiekosten'.

De kassaprijs aan de deur ligt 15,00 euro hoger ten opzichte van de prijs voor tickets in voorverkoop. Mede is er de mogelijkheid om een toegangsticket te kopen aan de hand van cultuur- of sportcheques. Cera-vennoten krijgen een aanzienlijke korting op de prijs van een toegangsticket.

Naast de tickets worden tevens drank- en eetbonnen verkocht, dit zowel in voorverkoop via de website als aan de kassa. Per drankvoucher van 15 drankbonnen betaal je 20,00 euro.

Vanaf 2018 werden cashless drank- en eetbonnen geïntroduceerd, online te bestellen via de eigen Dranouter app (beschikbaar in de Apple App Store of Google Play Store) en via de eigen

website (www.festivaldranouter.be). Er is een zeer uitgebreid aanbod aan drank en eten. Aan de foodstands kan je terecht voor méér dan 100 gerechten en er is zelfs een volwaardig restaurant genaamd 'Bistro Marcel' (zie STUK 1.6 p.18-20 en STUK 1.10 p.18-20).

Ook worden campingtickets te koop aangeboden tegen 16,00 euro in voorverkoop of aan een kassaprijs 20,00 euro. Het camping terrein bestaat uit de 'camping zone' en de 'stille camping zone'. Op het tweede terrein zijn ook mobilhomes, caravans of kampeerwagens welkom. Ook is er een 'plus camping', een toegankelijke ADL-camping(ADL staat voor Algemene Dagelijkse Levensverrichtingen). In de zorg wordt deze term vooral gebruikt om te bepalen in hoeverre iemand zelfredzaam is.) die uitgebaat wordt samen met de vzw Inter. Daarnaast worden er houten chalets verhuurd met aparte parking voor de wagen in de 'comfort zone'. Hierbij is het ontbijt - zelfs de krant - inbegrepen via een uitgebreide buffetformule. Er is zelfs een 'truck shop' waarbij een truck met ontbijtpullen, zuivel, gekoelde dranken, kleine kampeerbenodigdheden,... langskomt op de 'camping zone' (zie ook STUK 1.10).

Merchandise wordt tijdens het festival zelf verkocht in de eigen 'Dranouter Shop', waar je terecht kan voor tote bags, T-shirts, magneetjes, petten, pins, slabbetjes,... Middels de 'Festival Dranouter Webshop' (www.shop.festivaldranouter.be) is het ook mogelijk om online 'Festival Dranouter Merchandise' te kopen en dit dus ook buiten de festivalperiode. De merchandise bestaat voornamelijk uit kledij zoals bedrukte T-shirts (20,00 euro) en sweaters (35,00 euro). Verzending is mogelijk binnen België en Nederland en kost 6,00 euro, respectievelijk 12,00 euro.

Het festival is daarenboven uitgebreid aanwezig op diverse sociale media zoals Facebook, Twitter, Instagram en Youtube. Verder heeft het meerdere playlists op de muziekapplicatie Spotify. Jaarlijks wordt tevens een festivalmagazine uitgegeven (zie STUKKEN 1.6 en 1.10).

Naast het 'Festival Dranouter' organiseert de vzw tevens het gratis tweedaags 'Festival aan Zee'. Dit festival vindt plaats op het strand en de zeedijk in De Panne tijdens het laatste volledige weekend van april. Het festival wordt geadverteerd als 'dé opener van het festivalseizoen'. Op de affiche staan steeds 'de beste artiesten uit de Belgische pop en rockwereld'.

Het festival vond plaats sedert 2005 onder de naam 'Dranouter aan Zee', vanaf editie 2012 gaat het festival door onder de naam 'Festival aan Zee'. Alle optredens gaan door in twee overdekte tenten op het strand en aan de zeedijk van De Panne.

De opbrengsten uit 'Festival aan Zee' komen voort uit de verkoop van drankbonnen en de foodstands tijdens het tweedaags festival. Tevens ontvangt de vzw jaarlijks 95.000,00 euro aan subsidies namens het stadsbestuur van De Panne, als vergoeding voor de gratis toegankelijkheid van het festival.

De headliners van 'Festival aan zee' in 2017 waren Natalia, Het Zesde Metaal, Brihang en de Ertebrekers. In 2018 waren dit Bart Peeters, Regi, Emma Bale, Milo Meskens, Isabelle A en Portland. In 2018 trok het festivalweekend 16.000 bezoekers (<https://www.festivalaanzee.be/nieuws/2018-05-04/zon-16000-bezoekers-op-faz18>).

Het muziekfestival heeft een eigen website (www.festivalaanzee.be) en is aanwezig op diverse sociale media en tevens op de muziekapplicatie Spotify. Drankvouchers kunnen online in voorverkoop aangekocht worden (bijvoorbeeld: 40 + 1 gratis = 53,40 euro). Bezoekers met drankvouchers krijgen gegarandeerd toegang tot het festivalterrein wanneer de maximum capaciteit van het festival bijna bereikt is.

Voorafgaand aan het weekend waarop 'Festival aan Zee' doorgaat, vindt op donderdag op dezelfde locatie in De Panne ook het Lions BAD belevingsfestival plaats voor personen met

een beperking (www.lionsbadfestival.be). Dit 'BAD, belevingsfestival voor iedereen' is een evenement van Dranoeter vzw met steun van Lions Club International, Toerisme De Panne, dagcentrum De Pelgrim (Vondels) en de Belgische Tax Shelter Podiumkunsten. In die context geven vele clubs uit Lions District 112A (West- en Oost-Vlaanderen) 'intense manpower, hulp en een grote financiële ondersteuning' aan BAD Festival.

Een ticket voor het 'BAD belevingsfestival' kost in voorverkoop 25,00 euro (excl. reservatiekosten en transactiekosten) en 30,00 euro aan de kassa.

Het maatschappelijk doel van de vzw 'Dranoeter' werd in de herwerkte statuten, neergelegd d.d. 16.09.2011, als volgt omschreven:

ARTIKEL 3

De vereniging heeft tot doel de bevordering van het socio-culturele leven, in de eerste plaats in de eigen streek, maar ook daarbuiten, door middel van het inrichten van concerten, lezingen, stages, het maken en verspreiden van muziek.

Zij mag eveneens alle activiteiten ondernemen die dit doel kunnen bevorderen. Zij kan in die zin ook, doch slechts op bijkomstige wijze, handelsdaden stellen, enkel voor zover de opbrengst hiervan besteed wordt aan het doel waarvoor zij werd opgericht.

De vzw Dranoeter is cfr. de kadastrale gegevens eigenaar van een verscheidenheid aan onroerende goederen : een magazijn annex opslagplaats (Victoriastraat 3, Dranouter), een cultureel centrum (Dikkebusstraat 234, Dranouter) en bezit verder verscheidene bouwlanden en weilanden eveneens gelegen te Dranouter.

Voor de 'vrijwilligers' voorziet de organisatie in gratis drank- en eetbonnen, gratis ontbijt, gratis kampeergelegenheid en vrije toegang tot alle festivalfaciliteiten. Van vrijwilligers wordt verwacht dat er per festivalweekend van 3 dagen 27 uur gewerkt wordt. De organisatie heeft een onlineplatform genaamd 'MyDranouter' waarop men zich als vrijwilliger kan aanmelden (www.nnedewerkermydranouter.be). Uit de jaarrekening blijkt dat de kosten van het 'verbruik medewerkers' oplopen tot 81.123,77 euro in 2017 en 57.112,33 euro in 2018.

De vzw Dranoeter heeft volgende BTW-activiteiten:

NACEBEL 90.012 - Beoefening van uitvoerende kunsten door artistieke ensembles

Naast de vzw Dranoeter, met ondernemingsnummer 0423.490.518, werd op 25.09.2001 tevens de vzw Muziekcentrum Dranouter, met ondernemingsnummer 0475.920.602 op 25.09.2001 opgericht. Voornoemde vzw's delen hun maatschappelijke zetel te 8958 Heuvelland, Dikke busstraat 234.

De vzw Muziekcentrum Dranouter kent volgende BTW-activiteiten:

NACEBEL 93.299 - Overige recreatie- en ontspanningsactiviteiten, n.e.g.

NACEBEL 56.101 - Eetgelegenheden met volledige bediening

NACEBEL 56.301 - Cafés en bars

NACEBEL 91.030 - Exploitatie van monumenten en dergelijke toeristenattracties

Het maatschappelijk doel van de vzw 'Muziekcentrum Dranouter' wordt in de herwerkte statuten, neergelegd d.d. 14.06.2013, als volgt omschreven (zie STUK 1.3):

ARTIKEL 3

De vereniging heeft tot doel de bevordering van het socio-culturele leven, in de eerste plaats in de eigen streek, maar ook daarbuiten, door middel van het inrichten van concerten, lezingen, stages, het maken en verspreiden van muziek.

Zij mag eveneens alle activiteiten ondernemen die dit doel kunnen bevorderen. Zij kan in die zin ook, doch slechts op bijkomstige wijze, handelsdaden stellen, enkel voor zover de opbrengst hiervan besteed wordt aan het doel waarvoor zij werd opgericht.

Het doel van de vzw Muziekcentrum Dranouter is met andere woorden een letterlijke weergave van het doel van de vzw Dranoeter.

De vzw Muziekcentrum Dranouter baat naast het muziekcentrum nog het eetcafé 'T FOLK' uit. De inkomsten die de vzw Muziekcentrum Dranouter behaalt bestaan voornamelijk uit inkomsten gegenereerd door het eetcafé: 323.124,31 euro in 2017 en 325.867,54 euro in 2018 (zie STUK 1.7 en 1.11).

De vzw Muziekcentrum Dranouter heeft geen onroerende goederen in eigendom. De exploitatie van het muziekcentrum en het eetcafé gebeuren in het gebouw eigendom van de vzw Dranoeter.

[einde citaat uit de syntheseconclusie van de geïntimeerde]

Het is duidelijk dat de appellante zich bezighoudt met activiteiten die winst 'kunnen' opleveren.

Evenzeer is duidelijk dat zij de betreffende festivals op vaste, jaarlijkse basis inricht, twee per jaar, zodat het inrichten van muziekfestivals niet vallen onder het begrip 'alleenstaande of uitzonderlijke verrichtingen' zoals bedoeld in artikel 182, 10 WIB92. Op die gronden is dus niet aan te nemen dat ze 'niet als verrichtingen van winstgevende aard worden aangemerkt'.

Evenmin kan ontkend worden dat de appellante voor de inrichting van haar muziekfestivals gebruik maakt van nijverheids- of handelsmethoden. Zoals hoger uiteengezet, vergt het inrichten van muziekfestivals waarop meerdere tientallen bezoekers afkomen op grote terreinen, met diverse podia, binnenlandse en buitenlandse artiesten, enz. een omvangrijke, zelfs uitdagende en niet risicooloze, logistieke, financiële, commerciële, personele, juridisch beheerste organisatie die slechts met professionele omkadering en ervaring mogelijk is. De appellante kan die festivals slechts inrichten als ze gebruik maakte van de methoden die gebruikelijk zijn voor nijverheids- en handelsondernemingen (zoals investeringen, personeelsbeleid, contractsluiting, onderhandelen, publiciteit, aangaan van leningen (al is het kortlopend om tijdelijke liquiditeitstekorten op te vangen, eigen aan een inkomstencurve met pieken, zoals bij kortdurende kernactiviteiten), enz. Het gaat dus niet om 'verrichtingen die bestaan uit een bedrijvigheid die niet volgens nijverheids- of handelsmethoden wordt gevoerd' zoals bedoeld in artikel 182, 3° WIB92. Op die gronden is dus ook niet aan te nemen dat ze 'niet als verrichtingen van winstgevende aard worden aangemerkt'.

De vraag is dan nog of het gaat om 'verrichtingen die bestaan in een bedrijvigheid die slechts bijkomstig op nijverheids- of handels (of landbouw)verrichtingen betrekking hebben zoals bedoeld in artikel 182, 3° WIB92.

De appellante laat met reden gelden dat de twee muziekfestivals slechts gedurende enkele dagen van het jaar plaatsvinden, terwijl zij het hele jaar door andere activiteiten inricht waarvoor zij niet alleen personeel inzet, haar (onroerende) infrastructuur gebruikt en nodig heeft. Het is meer bepaald de stelling van de appellante dat enerzijds het inrichten van de muziekfestivals tot doel heeft de folkmuziek in de streek te promoten en anderzijds dat die muziekfestivals slechts (bijkomstig) worden ingericht om haar toe te laten het jaar door die andere activiteiten in te richten en op die manier haar maatschappelijk doel te verwezenlijken. In die zin zou het feit dat de muziekfestivals geld opbrengen of althans geld kunnen opbrengen (waarbij de appellante benadrukt dat er ook jaren met verlies waren en er slechts zeer beperkte toename van haar middelen is, zeker in vergelijking met de inflatie, enz.) slechts ten dienste staan van haar doel dat geenszins op winst gericht is.

Het hof stelt vooreerst vast dat de appellante zich beroept op het feit dat ze enkele projecten realiseert waarvan in wezen blijkt dat de kosten ervan door derden gesubsidieerd zijn. Het gaat meer bepaald om de volgende projecten:

1. Het is onbetwist dat in haar gebouw op maandag muziekles werd/wordt gegeven (onderricht van volksmuziekinstrumenten), dit in samenwerking met de leperse muziekacademie en als zodanig erkend als muziekonderwijs, ook een non-profitactiviteit. Aangezien dat kadert in het erkend muziekonderwijs, moet verondersteld worden dat de lesgever een leerkracht van het kunstonderwijs is wiens wedde via de Vlaamse overheid wordt betaald; dat werd door de appellante op de openbare terechtzitting van 18 november 2025 bevestigd.

2. Het staat ook vast dat de appellante in de zomer van 2017 het project 'Het nieuwe Westen' heeft ingericht. Volgens de eigen omschrijving in de brochure ging het om '10 dagen muzikale en literaire ontdekkingen aan, voor en tijdens Festival Dranouter', meer bepaald van 28 juli tot 5 augustus. Het bestond uit diverse soorten activiteiten op verschillende plaatsen in de buurt van Dranouter (dj-set, pianoconcert, literatuur door auteurs, enkele kleinschalige muziekoptredens, natuurwandeltocht, bierwandeltocht, doe-workshop (tegen verveling) , yogasessie, kinderworkshop, fietstocht). Het gaat onmiskenbaar om culturele en ontspanningsactiviteiten die standaard tot de non-profitsector worden gerekend. De provincie West-Vlaanderen stelde een subsidie ter waarde van de omvang van de personeelskost (15.000 euro) ter beschikking omdat de activiteiten bijdroegen tot de promotie van het streektoerisme (naast het dragen van de concrete bewezen kosten). In wezen erkent de appellante daarmee dat zij die activiteiten kon uitvoeren zonder dat ze met opbrengsten van haar festivals daaraan moet bijdragen. Er kan wel worden aangenomen dat het feit dat ze personeel beschikbaar heeft, toelaat om een dergelijk project te organiseren.

3. Zoals hoger vermeld, wordt daags voor het Festival aan Zee elk jaar het 'BAD Festival' georganiseerd. Dat is gericht op jongeren met een beperking en vindt plaats op de locatie van het Festival aan Zee, waar concerten en workshops georganiseerd worden. Het wordt financieel mogelijk gemaakt door diverse afdelingen van Lions Club; de appellante is de organisator samen met meerdere scholen en Lions Club. De Provincie West-Vlaanderen verstrekke in 2017 een subsidie van 20.000 euro. De appellante benadrukt dat uit haar subsidieaanvraag blijkt dat ze een personeelskost van 25.000 euro maakte. In 2018 werd de subsidiëring overgenomen door de Vlaamse overheid, die een bedrag van 25.000 euro toekende. Ook hier blijkt dat minstens het grootste deel van de kosten die de appellante in dat verband in rekening brengt (waarvan de geïntimeerde met reden opmerkt dat dit niet geobjectiveerd is, want slechts op een eenzijdige kostennota van de appellante gesteund is) via subsidie gerecupereerd wordt. In wezen kan slechts worden aangenomen dat het voordeel dat de appellante ondervindt door het feit dat ze haar muziekfestivals organiseert, erin bestaat dat ze in de mogelijkheid is een dergelijk project te organiseren omdat ze sowieso personeel in dienst heeft dat over kennis en ervaring over organisatie van evenementen beschikt.

4. Gedurende de herdenkingsperiode van 100 jaar Eerste Wereldoorlog was de appellante (samen met een andere organisatie) geëngageerd door de provincie West-Vlaanderen als productiepartner voor het uitvoeren van diverse artistieke projecten in het kader van 'Gonewest'. Het ging om een overeenkomst met een organisator uit Diksmuide die al eerder een overeenkomst met het Provinciebestuur had getekend. Samen zetten ze 2 voltijdse equivalenten personeel in om de evenementen te kunnen organiseren, waarvoor de provincie voor (maximaal) 95% subsidiëring voorzag. Daarnaast werd ook 95% subsidie voor concrete

aan de projecten gerealiseerde kosten voorzien meer 30% niet concreet te bewijzen overheadkosten. Op basis van de timesheets die de appellante voorlegt (uiteraard door zichzelf aangemaakt), moet worden afgeleid dat het in wezen de appellante was die nagenoeg volledig de twee voltijdse equivalenten personeel aanleverde. Ook hier geldt dat de kosten die de appellante maakte voor dit non-profitproject door haar gerecupereerd werden via subsidies.

5. De appellante verwijst nog naar een project 'Cupido', zijnde een 'interregionaal NorthSea-project' dat op zijn website als volgt wordt weergegeven:

The project's overall objective is to develop new business opportunities in the cultural and cultural heritage sector around the North Sea, to reinforce the economic position, competitiveness and social cohesion of local rural communities in areas with a declining population. CUPIDO intends to strengthen a viable and sustainable future economy, based on the social historic role and core qualities and values of the involved regions, cities and local communities (CUPIDO, Interreg VB North Sea Region Programme).

Het hof vertaalt dat uit het Engels als volgt:

De algemene doelstelling van het project is het ontwikkelen van nieuwe businesskansen in de sector van het cultureel en cultureel erfgoed rond de Noordzee, het versterken van de economische positie, het concurrentievermogen en de sociale cohesie van lokale plattelandsgemeenschappen in gebieden met een afnemende bevolking. CUPIDO wil een leefbare en duurzame economie van de toekomst versterken, gebaseerd op de sociaalhistorische rol en kernkwaliteiten en waarden van de betrokken regio's, steden en lokale gemeenschappen.

De appellante is daarin partner. Wat het project voor haar af en toe inhield is niet concreet te achterhalen, maar het hield — afgaande op de voorgelegde timesheets, waaruit blijkt dat haar medewerker naar internationale meetings ging — blijkbaar verband met de 'Klankenmakerij'. Zoals de appellante zelf stelt heeft ze haar timesheets bij de Europese overheid ingediend omdat deze financiële steun toekent.

Gelet op het feit dat het om, in hoge mate, zo niet zelfs volledig, gesubsidieerde projecten gaat, kan de appellante bezwaarlijk voorhouden dat de organisatie van de twee muziekfestivals ondergeschikt zijn aan de doelstellingen waarvoor die projecten ontwikkeld en uitgevoerd worden, met name om gelden ter beschikking te hebben om die projecten te kunnen financieren (en als zodanig mogelijk te maken). In wezen zijn die projecten (al) mogelijk door de subsidies. Uiteraard is het onmiskenbaar dat het feit dat de appellante een permanente werking heeft waardoor ze (gekwalificeerd) personeel in dienst heeft, de noodzakelijk voorwaarde creëert om op dergelijke (subsidie)projecten in te schrijven en ze te organiseren. Het is onmiskenbaar dat het feit dat het inrichten van de twee (succesvolle) muziekfestivals een belangrijke levensader zijn voor (het — gezond — voortbestaan van) de appellante. Dat betekent evenwel niet dat die festivalinrichting slechts ondergeschikt is en met name zou bestaan om de andere activiteiten mogelijk te maken. Het tegendeel is waar: zoals de geïntimeerde met reden vermeldt is het logisch dat het organiseren van dergelijke grote muziekfestivals het overgrote deel van de personele en logistieke inzet van de appellante vereist en dit gedurende eigenlijk het hele jaar. Zoals blijkt uit een persartikel van de regionale TV-zender WTV-Focus met betrekking tot Festival Dranouter 2017 is het daags na het festival alweer werken aan de voorbereiding voor het volgende jaar... De organisatie van de muziekfestivals is in dat verband dus geen bedrijvigheid "die slechts bijkomstig op nijverheids-, handels- of landbouwverrichtingen betrekking heeft" zoals bedoeld in artikel 182, 3° WIB92. De organisatie van muziekfestivals door de appellante is op zich immers een bedrijvigheid die

op handelsverrichtingen betrekking heeft die de hoofdbrok van haar activiteiten uitmaakt en de kern van haar werking uitmaakt.

Daaraan wordt niets veranderd door het feit dat de appellante in haar gebouw een langlopend (van 2003 tot 2019) permanent (28 uur per week) erkend museum 'Folk Experience' heeft georganiseerd, gaande over de geschiedenis van folkmuziek in Vlaanderen, waarvan de kosten, ondanks de overheidssubsidiëring, kennelijk hoger waren dan de opbrengsten, zeker omdat er een personeelslid moest worden ingezet. Het inrichten van een (dergelijk) museum is weliswaar een non-profitactiviteit en ondertussen is dat museum door een nieuwe versie vervangen (de Klankmakerij). Een en ander kadert in haar doel om een rol te spelen bij het promoten van de cultuur van en rond de folkmuziek. Zelfs al vergt het organiseren van een museum investeringen en permanente logistieke en personele middelen, toch kan ook hier bezwaarlijk worden aangenomen dat de inrichting van de muziekfestivals door de appellante bijkomstig is ten aanzien van haar museumexploitatie.

Niet zonder reden laat de geïntimeerde gelden dat er trouwens eerst het muziekfestival was en de appellante pas enkele jaren later werd opgericht (en dus andere activiteiten dan het inrichten van het festival startte).

Hetzelfde geldt voor het feit dat haar zustervereniging, vzw Muziekcentrum Dranouter, financieel geholpen wordt door de appellante, al is het maar doordat de appellante slechts een beperkte huur (500 euro per maand) rekent voor de terbeschikkingstelling van lokalen in haar gebouw. Waar nog kan aangenomen worden dat het financieel (en wellicht ook personeel) helpen van die andere vzw inhoudt dat de appellante onrechtstreeks bijdraagt tot de socio-culturele non-profitactiviteiten die die andere vzw organiseert, toch bewijst de appellante niet dat de organisatie van de muziekfestivals bijkomstig is.

Overigens staat vast dat de gebouwen van de appellante ook deels rechtstreeks gebruikt worden voor het Festival Dranouter, meer bepaald de verblijfsaccommodatie voor 12 personen (door het 'backstage') genoemd, gratis beschikbaar voor artiesten. Ze erkent ook dat de ruimte in de zomerperiode als productiekantoor voor het Festival Dranouter gebruikt wordt.

Waar de appellante met stukken aantoont dat er voor meer dan een miljoen euro in haar gebouw geïnvesteerd werd, afgeschreven over 10 jaar, laat de geïntimeerde evenwel met reden gelden dat het gebouw ook gebruikt werd om er een restaurant (Eetcafé 't Folk) in te exploiteren (door vzw Muziekcenter Dranouter, dat daarmee inkomsten genereerde van 323.124,31 euro in 2017 en 325.867,54 euro in 2018 — zie stukken geïnt. 1.7 en 1.11). Zelfs als vzw Muziekcentrum Dranouter nog andere, non-profitactiviteiten organiseert, dan kan ook hier niet worden miskend dat die uitbating van het restaurant een eigenlijke, handelsactiviteit is die in de regel op winst gericht is. De ondersteuning van die vzw door de appellante is dan in niets verschillend van het sponsoren van een handelsonderneming.

Daarmee kan als zodanig geen rekening worden gehouden.

Aan de hoger gemaakte analyse wordt ook niets afgedaan door het feit dat de appellante (met de opbrengst van haar festivals) enkele projecten steunt (zoals Flanders Etno, een muziekkamp voor traditionele muziek; 'Muziekbank' bedoeld om muziekinstrumenten in te zamelen voor kansarme kinderen; Amnesty International, Artsen zonder grenzen, Eva, Bos+, aan wie de appellante zegt 15% van de standplaatsen (kennelijk gratis) aanbiedt). In wezen zijn die uitgaven slechts beperkt in het geheel. Zelfs waar sprake is van gratis aanbieden van 15% van de standplaatsen, betekent dat er nog 85% commercieel benutte standplaatsen zijn; de appellante stelt zelf dat ze in 2018 de vergoeding zo regelde dat ze een percentage aanreken van de verkochte drankbonnen en dat dit 84.355,37 euro opleverde.

Ook het feit dat dorpsbewoners gratis toegang krijgen, doet niets af van de wijze waarop het festival georganiseerd wordt, zoals hoger vastgesteld. Op goede voet leven met de inwoners van het dorp is deel van een verstandige strategie bij grote evenementen waar op korte tijd veel volk bijeenkomt. Dat andere festivals minder korting verlenen doet daar niets van af.

Dat bezoekers er voor kunnen kiezen om 5 euro extra te betalen dat naar Natuurpunt gaat, geeft wel aan dat het de appellante meer dan alleen om eigen inkomsten gaat, maar kan de bovenstaande analyse niet ontkrachten.

Het is verder zonder relevantie dat de appellante in de periode van november 2017 tot oktober 2019 subsidiëring ontving voor het project 'Wave', een project dat ondersteund werd door de Koning Boudewijnstichting, om op het Festival Dranouter 'het water- en energieverbruik in kaart te brengen, te reduceren en opnieuw in te zetten'. De appellante wil daarmee als festivalorganisator inzetten op duurzaamheid. Zoals de geïntimeerde met reden stelt, onderscheidt de appellante zich daarmee niet van andere muziekfestivals, ook niet deze die door pure commerciële, grote organisatoren worden ingericht. Bovendien kan het niet beschouwd worden als een 'activiteit', ook al is ze op zich niet winstgevend, ten dienste waarvan de appellante haar muziekfestival inricht (waardoor het non-profitproject mogelijk gemaakt zou worden); het is immers omgekeerd: het project was er slechts omdat de appellante het Festival Dranouter inrichtte. Dat de appellante in het kader van dat project een personeelskost voor vier van haar personeelsleden (voor 17.820 euro in het geheel van 60.0800 euro personeelskosten) in rekening bracht met het oog op subsidiëring, is niet dienstig. In wezen maakte het project deel uit van de organisatie van het festival; het ingezette personeel droeg dus bij tot het realiseren van de opbrengst ervan; waterafvalbeheer is hoe dan ook een taak die tot de organisatie van een (dergelijk) muziekfestival valt, ook als het met bijzondere aandacht voor ecologie en duurzaamheid gebeurt. Het weze herhaald: het festival is hoe dan ook niet bedoeld om dat project mogelijk te maken; het is precies omgekeerd.

Hoger heeft het hof al vastgesteld dat het inrichten van muziekfestivals in elk geval een activiteit is die winst 'kan' opleveren (en als zodanig 'verrichtingen van winstgevende aard' kunnen uitmaken).

De hoger gedane vaststellingen waaruit blijkt dat geen toepassing kan gemaakt worden van artikel 182 WIB92, staan op zich niet in de weg dat de appellante zou aantonen dat haar activiteiten hoe dan ook niet bedoeld zijn om winst te maken.

In dat verband benadrukt de geïntimeerde alvast met reden dat de appellante ten onrechte de indruk wil wekken dat die muziekfestivals sterk verband houden met folkmuziek. Zelfs al kunnen een deel van de geprogrammeerde artiesten onder de noemer 'folk' of 'volksmuziek' gerangschikt worden, toch staat vast dat de appellante voor het festival in Dranouter al enkele jaren geleden uitdrukkelijk haar naam gewijzigd heeft van 'Folkfestival Dranouter' naar 'Festival Dranouter' (stuk 1.13 geïnt.) en dat een zeer algemene tot zelfs populaire programmering gebruikelijk geworden is voor de meerderheid van de optredens. Overigens wijst niets er op dat er volksmuziek geprogrammeerd wordt op het Festival aan Zee. De programmering van (hoofdzakelijk) populaire muziek is onmiskenbaar een factor die bijdraagt tot een ruimere publieke belangstelling met grotere commerciële mogelijkheden, wat het Dranouter Festival deed opschuiven in de richting van andere grote, commerciële festivalorganisatoren. Er kan in geen geval worden aangenomen dat het doel van het festival er niet zou in bestaan winst op te leveren maar om folkmuziek te promoten.

Ook het feit dat de appellante voor het inrichten van haar muziekfestivals gebruik maakt van

(veel) vrijwilligers, maakt niet dat ze geen winst zou beogen. Zoals de geïntimeerde terecht stelt heeft de Minister van Financiën alvast duidelijk te kennen gegeven dat het voor vzw's die aan de vennootschapsbelasting onderworpen zijn evenzeer mogelijk is om gebruik te maken van het vrijwilligersstatuut. Verder is onmiskenbaar dat op alle grote muziekfestivals, ook deze ingericht door de grootste commerciële organisatoren (vennootschappen), heel veel werk geleverd wordt door vrijwilligers, al is het onrechtstreeks; ook voor die organisatoren helpt dat de prijs drukken en maakt het dat er veel mensen 'betrokken' zijn.

De geïntimeerde verwijst met reden naar de diverse bevestigingen daarvan op de websites van de grootste muziekfestivals van het land.

Waar de appellante stelt mee te werken voor:

- de praktijk-werkervaring voor personen met mentale beperkingen;
- de uitoefening van werkstraffen via het Justitiehuis van en
- stage van enkele hogescholen, valt niet in te zien dat dit ook voor commerciële vennootschappen niet het geval kan zijn, en is.

De appellante roept ook vergeefs in dat ze over de periode van 2000 tot 2018 slechts een totale winst van 225.132,20 euro gemaakt heeft. Uit het overzicht van die cijfers blijkt dat er inderdaad regelmatig jaren met verlies voorkomen. Zoals de appellante zelfs stelt, heeft ze bijvoorbeeld over een periode van 2009 tot 2014, zijnde over vijf jaar, een gecumuleerd verlies geboekt van 815.644,40 euro, maar heeft ze dat naderhand kunnen 'vlot trekken' door voor de jaren 2015 tot 2018 een gecumuleerde winst van 819.667,83 euro te realiseren. Het hof kan slechts veronderstellen dat de wijze waarop de appellante de organisatie aanpakt precies deze is geworden die hoger is beschreven: een aanpak zoals andere grote, commerciële spelers om met winst te kunnen werken het voortbestaan van de

festivalorganisatie te kunnen blijven garanderen. Overigens is het ook niet duidelijk waar de oorzaak van de verliezen in de betrokken jaren gelegen is. Hoe dan ook maken ook ondernemingen in onbetwistbaar commerciële sectoren soms boekjaren met verlies mee, maar dat belet op zich niet dat die ondernemingen winst nastreven.

Het is ook ten onrechte dat de appellante veronderstelt dat haar werking niet te rijmen valt met de kwalificatie als 'handelsvennootschap' dat ze over de betreffende 19 jaar slechts een winstmarge van 0,51 heeft gerealiseerd. De appellante neemt daarvoor de verhouding tussen haar winst of verlies van het boekjaar ten opzichte van de jaaromzet. De winstmarge is op zich niet indicatief voor het handelskarakter van een onderneming, noch om uit te maken of ze al dan niet winst beoogt. Niet alleen is de winstmarge sectorgevoelig.

Bovendien kan de winst in belangrijke mate gedrukt worden door investeringen, in ruil waarvoor de onderneming vaste activa verwerft. De appellante heeft zeker ook in vaste activa geïnvesteerd. Er zijn niet alleen onroerende goederen aangeschaft en ingericht, maar kennelijk ook 'festivalmateriaal' (dat wordt verhuurd, maar uiteraard in eerste orde voor het organiseren van haar eigen festivals bruikbaar is). De appellante weerlegt ook niet de cijfers die de geïntimeerde in zijn syntheseconclusie op pagina 14/72 weergeeft, waar staat dat de appellante op het einde van het boekjaar van de hier belaste jaren respectievelijk over 484.487,09 euro en 680.456,09 euro eigen fondsen beschikte en over 138.679,02 euro en 112.751,97 euro liquide middelen beschikte. Gelet op het feit dat haar festivals in april en augustus plaatsvinden en mag verondersteld worden dat de direct daaraan verbonden inkomsten uit die organisaties aansluitend op die festivals binnenkomen, is het wel degelijk relevant naar de stand van de rekeningen op 31 december te kijken.

De appellante weerlegt niet, wat de geïntimeerde inroept, dat ze (zeker de laatste jaren) een

bewust prijzenbeleid hanteert wat betreft de ticketprijzen. Waar de appellante de winstmarge van de periode van boekjaren 2014 tot 2023 (2,35%) vergelijkt met de inflatie, is het onmiskenbaar dat de appellante door de prijzen van haar tickets op korte termijn aan te passen, zelf kan kiezen hoe ze inspeelt op de inflatie.

Dat verandert niet doordat de appellante ook minder bekende (folk)artiesten boekt voor wie ze evenzeer omkaderingskosten moet maken (waardoor er wat dat betreft geen winst kan gemaakt worden) (wat ook alleen lijkt van toepassing te zijn voor het Dranouter Festival).

Het is ongetwijfeld waar dat dit kadert in de doelstelling van de appellante om nog steeds een 'folk'-karakter te behouden. Evenwel is de keuze om voornamelijk populaire muziekgenres te programmeren dat wat het Dranouter Festival maakt tot wat het grote publiek er zich bij voorstelt waardoor het grote(re) publieke belastingstelling kent, wat precies samengaat met de handelswijze die de appellante de laatste jaren (waaronder deze die hier betrokken zijn) hanteert. Overigens is het programmeren van onbekende muzikanten ook een kenmerk van bepaalde festivals dat een onderdeel van de aantrekkingskracht ervan kan uitmaken.

Daar waar de appellante zich er op beroept dat ze op haar festivals extra inspanningen doet voor mensen met een beperking en in het algemeen op het vlak van toegankelijkheid door samen te werken met 'vzw Inter', toont de geïntimeerde aan dat dit een werkwijze is die ook bij alle grote, zuiver commerciële festivalorganisaties het geval is.

Ook het feit dat de appellante voor haar werking subsidies geniet, kan de hoger gemaakte analyses niet ontkrachten. Subsidies zijn in essentie inkomsten en dragen dus bij tot het verwezenlijken van winst. Waar bijvoorbeeld de gemeente De Panne aan de appellante een aanzienlijke subsidie toekent voor het inrichten van Festival aan Zee, kan allicht in verband gebracht worden met het feit dat de gemeente vanwege dat festival een belangrijke toeristische en dus financiële return geniet, terwijl ze door gebruik te maken van de diensten van de appellante zelf de kosten voor de technische organisatie kan ontlopen en niet in knowhow op dat vlak moet investeren, enz.

Het gaat in wezen om een vergoeding van een overheid. Ook commerciële bedrijven krijgen vergoedingen die, wanneer ze van een overheid uitgaan, de vorm van subsidies kunnen aannemen. Overigens zijn er ook fiscale subsidies, niet in het minst in de vorm van belastingaftrekken en belastingverminderingen (macro-economisch 'fiscale uitgaven' genoemd).

4.3. Over de belastbare grondslag

4.3.1. Verliezen uit het verleden.

Bij een overgang van de rechtspersonenbelasting naar de vennootschapsbelasting is niet voorzien dat verliezen geleden tijdens een vorig boekjaar waarin de vzw onderworpen was aan de rechtspersonenbelasting kunnen verrekend worden met de winsten van het boekjaar waarin de vzw onderworpen wordt aan de vennootschapsbelasting.

Zoals de geïntimeerde stelt is dat consequent aangezien de voorheen gerealiseerde winsten evenmin belast werden, terwijl de appellante tijdens de twee boekjaren voorafgaand aan het boekjaar 2017 waarvoor de geïntimeerde de eerste keer de vennootschapsbelasting wil toepassen, aanzienlijke winst had, meer bepaald:

- Winst boekjaar 2016: 314.142,00 euro
- Winst boekjaar 2015: 100.635,65 euro

De geïntimeerde laat ten overvloede ook terecht gelden dat de verliezen die door de appellante geboekt werden in een vorig boekjaar (waarin ze onderworpen was aan de

rechtspersonenbelasting) door hem niet meer gecontroleerd kunnen worden (gelet op de wettelijk beperkte onderzoeks- en aanslagtermijnen).

Dat middel van de appellante is ongegrond.

4.3.2. Verkregen subsidies

Zoals de geintimeerde inroept, maken alle soorten inkomsten in de regel deel uit van de belastbare winst. Dat geldt ook voor subsidies. Subsidies worden slechts uit de belastbare basis geweerd indien er een wettelijke vrijstelling voor geldt.

Dat vloeit voort uit artikel 24, 1° juncto artikel 183 WIB92.

Nu de appellante niet bewijst dat zij subsidies heeft ontvangen die fiscaal vrijgesteld zijn, is ook dat middel van de appellante ongegrond.

4.3.3. Voorzieningen voor risico's en kosten

Artikel 48 WIB92 bepaalt dat voorzieningen voor risico's en kosten alleen kunnen worden vrijgesteld indien ze door ondernemingen worden geboekt om het hoofd te bieden aan scherp omschreven verliezen of kosten die volgens de aan de gang zijnde gebeurtenissen waarschijnlijk zijn. Een van de voorwaarden om aftrekbaar te zijn als fiscale voorziening is dat de voorziening geboekt moet zijn bij de afsluiting van de boekhouding van het belastbaar tijdperk en dat het bedrag ervan in een afzonderlijke rekening moet voorkomen (artikel 22, §1, 3° KBWIB92).

De appellante toont niet aan dat ze een voorziening voor risico's en kosten 'geboekt' heeft, ook al voert ze een dubbele boekhouding. Er blijkt ook niet dat er sprake was van scherp omschreven verliezen of kosten die volgens de aan de gang zijnde gebeurtenissen waarschijnlijk zijn.

Het volstaat niet dat de appellante geld beschikbaar had (hield) om in de mogelijkheid te zijn haar werking te blijven garanderen.

Ook dat middel van appellante is dus ongegrond.

4.4. Over het rechtszekerheidsbeginsel

Het is onmiskenbaar dat de geintimeerde voor het eerst in 2020 ingeroepen heeft dat de appellante niet langer in aanmerking komt om aan de rechtspersonenbelasting onderworpen te worden, maar in vennootschapsbelasting moet belast worden.

Toch kan de appellante er zich hier niet op beroepen dat dit in strijd zou zijn met het vertrouwensbeginsel en/of het rechtszekerheidsbeginsel.

Terecht wijst de geintimeerde er op dat de toepasselijke wetgeving duidelijk is. Op zich kan de appellante niet verrast zijn dat op haar concrete situatie de wet wordt toegepast en daaruit besloten wordt dat ze aan de vennootschapsbelasting onderworpen is.

Wat hier cruciaal is, is dat de werkwijze van de appellante in de loop der jaren een evolutie heeft ondergaan. In wezen is de appellante kennelijk opgeschoven naar een organisatie van haar festivals die zich helemaal op de lijn zet van de commerciële festivalorganisatoren waardoor ze voor de betrokken aanslagjaren niet langer voor een belasting in de rechtspersonenbelasting in aanmerking komt, zoals hoger is geoordeeld. Zoals de geintimeerde op de openbare terechtzitting van 18 november 2025 stelde, kan op basis van de oudere cijfers over winst en verlies worden vermoed dat de appellante het te lastig had om zich te handhaven zonder haar werkwijze aan te passen door meer publiek aan te trekken. In elk geval is de werkwijze van aard dat de vennootschapsbelasting toepasselijk is, wat de appellante ook had moeten beseffen.

De geintimeerde toont verder aan dat eerdere controles nooit van aard waren om een globaal onderzoek te voeren, maar specifieke onderdelen betroffen (voordelen van alle aard, inkomsten uit standgelden) waarvoor de vraag die hier aan de orde is, niet aan de orde was.

In de betrokken jaren van de controles (aanslagjaren 2001-2002 en 2009-2012) waren er overigens minstens evenveel jaren met (aanzienlijke) verliezen als er jaren met winst waren, wat zich sedert het aanslagjaar 2016 (inkomstenjaar 2015) niet meer heeft voorgedaan (met uitzondering van een verlies in aanslagjaar 2021 (inkomstenjaar 2020), zijnde het jaar waarin de corona-epidemie het zwaarst toesloeg.

De appellante kan zich in de gegeven omstandigheden er niet op beroepen dat zij door de houding van de geïntimeerde het rechtmatig vertrouwen had dat ze blijvend aan de rechtspersonenbelasting zou onderworpen blijven.

Ook dit middel is ongegrond.

4.5. Over het gelijkheidsbeginsel

De appellante maakt een vergelijking met andere 'gelijkaardige' festivals, waarbij ze naar het Sphinx-festival verwijst. De appellante laat evenwel na te bewijzen dat er werkelijk voldoende vergelijkbaarheid is van haar situatie met deze van dat (die) beweerde 'gelijkaardige' festival(s).

Dat middel is eveneens ongegrond.

(...)

BESLISSING VAN HET HOF

Het hof doet recht op tegenspraak;

Het hof beslist als volgt:

- elk hoger beroep is ontvankelijk maar ongegrond;
- het bestreden vonnis wordt bevestigd.

(...)

Aldus gewezen en uitgesproken in de openbare terechtzitting van het hof van beroep te Gent, VIJFDE KAMER, recht doende in fiscale zaken, op 16 december 2025.